

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 10 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 72

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ Δημητρίου Π. Ταγκοπούλου.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Χρόνια πολλά, — ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ Γεώργιος — χρόνια πολλά ἐγνωρίζωμαστε· ἔχ'αμ' ἀνατραπῇ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μαζῇ· τὰ σπῆτια μας ἦσαν ἀπέναντι· ἡ μανὰδες μας φιλενάδαις ἀπὸ μικραῖς κι' αὐταῖς καθ' ἀπόγευμα ὅταν τελείωνε τὸ σχολεῖο καὶ τῆς γιορταῖς ὅλην τὴν ἡμέραν εἶτε σ'τὸ σπῆτί μας ἔτρεχε αὐτὴ, εἴτ' ἐγὼ σ'τὸ δικό τους, πέντε μέτρα δρόμος μᾶς ἐχώριζε· σὺν ἀδελφῇ μου τὴν θεωροῦσα, μικροῦλα ἀδελφῇ μου, κι' αὐτὴ σὺν ἀδελφόν της μεγάλον· ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Μεγαλώσαμε· ἡ ζωὴ μας δὲν ἄλλαξε, δὲν λιγώστεψε· ἡ ἀγάπη μας· μαζῇ περίπατο, μαζῇ παντοῦ· τὴν ἀγαποῦσαμε σὺν τρελλοῖς ἐγὼ κ' ἡ ἀδελφῇ μου· δίχως τὴν Ρόζα δὲν ἐκάναμε τίποτε, δὲν πηγαίναμε πούθεν· ἀσχημὴ δὲν ἦταν· ἂν θῆς μάλιστα ἦταν ἀρκετὰ ὡμορφῇ, μὰ γὼ τὴν ὡμορφιά της δὲν τὴν ἐβλεπα· δὲν ἦταν γυναικὴ γιὰ μένα αὐτὴ· ἦταν ἡ ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ἦταν ζωγραφιὰ πού ἐβλεπα σ' αὐτὴν τὰ παιδικὰ μας χρόνια πού περάσαμε μαζῇ· χρόνια χαρᾶς, εὐτυχίας, ἀξέγνοιαι· ἦταν τὸ τραγοῦδι τῆς νεότητός μου!

Πιστότερον φίλον κ' ἐμπιστευτικώτερον δὲν εἶχα· σ' αὐτὴν ἔτρεχα κάθε λίγο νὰ πῶ τῆς λύπαις μου, τῆς χαρᾶς μου, τὰ σχέδιά μου, τῆς τρελλαῖς μου ἀγάπαις· κ' ἐκλαίει αὐτὴ μαζῇ μου γιὰ τῆς λύπαις μου, κ' ἐχαιρότανε γιὰ τῆς χαρᾶς μου, καὶ συζητοῦσε μὲ σοβαρότητα, τὰ σχέδιά μου καὶ μὲ μάλωνε γιὰ τῆς τρέλλαις μου. Ἦταν σοβαρὸ κορίτσι, φρόνιμο καὶ σοβαρὸ, σὺν γρηούλα, καὶ τούχα ἓνα σεβασμὸν ἀπεριό-

ριστο· ἅμα μὲ ἐμάλωνε, ἂν καὶ μικρότερή μου δυὸ τρία χρόνια, ἐκοκκίνιζα κι' ἅμα μοῦ λεγε μπράβο γιὰ τίποτε· πετοῦσα ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Ἐνα μόνον εἶχε, πού ἦτανε πολὺ μυστικὴ, δὲν ἔδειχνε ποτὲ τί εἶχε μέσα της· μ'ποροῦσε νὰ ὑποφέρη, νὰ πεθαίνη καὶ νὰ μὴ σοῦ λέη τίποτε, νὰ μὴ βγάλῃ ἓνα ἄχ! νὰ μὴ σοῦ δείχνῃ τίποτε· ἡ μορφή της· ἔκρυβε τοὺς πόνους της, τοὺς ἐκρυβε βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά της, στὰ κατὰβθα, καὶ μόνον τὴ χαρὰ της ἔδειχνε· ἐγὼ τὸ ξέρα καλὰ αὐτό, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μὰ καμμιά φορὰ τὴν πείραζα.

— Νὰ κ' ἓνας ἄνθρωπος εὐτυχὴς σὲ ὅλα!... ποτὲ δὲν σοῦ παραπονιέται γιὰ τίποτε!

— Γιατί δὲν θέλει νὰ βασανίζῃ κι' ἄλλους μὲ τῆς λύπαις του;... μ' ἀπαντοῦσε μὲ γέλια καὶ μ' ἔκανε νὰ πιστεῦω πῶς κάθε ἄλλο παρὰ λύπαις εἶχε μέσα της.

Καὶ τὰ πράγματα· πηγαίναν ἔτσι· τελείωσα τὰς σπουδὰς μου, ἔγινεα δικηγόρος κι' ἀπεφάσισαν σ'τὸ σπῆτι νὰ μὲ στείλουν κῆνα δυὸ χρόνια σ'τὸ Παρίσι πρὸς τελειοποίησιν τῶν γλυντιῶν μου καὶ πρὸς ἀπόκτησιν προσόντων γιὰ μεγάλη προίκα· τὴν στιγμὴ πού τοὺς ἀποχαιρετοῦσα ἦταν κ' ἡ Ρόζα σπῆτί μας· μήπως μ'ποροῦσε νὰ λείψῃ; Ὅλοι ἐκλαίγαν, ὅλοι μ' ἐφιλοῦσαν καὶ μόν' αὐτὴ καθόταν σοβαρὴ στὴν ἄκρῃ.

— Δὲν μὲ φιλεῖς καὶ σύ, Ρόζα; ἔτσ' ἀφίλητο μ' ἀφήνεις;

— Νὰ σὲ φιλήσω, Γεώργι μου!

Ἦλθε καὶ μ' ἐφίλησε γλυκὰ, καὶ ἓνα δάκρυ μόνον ἓνα, κύλισ' ἀπ' τὰ μάτια της.

Τὸ δάκρυ τῆς τὸ σφουγγίσω μὲ φίλημα.

Στὸ Παρίσι μοῦ γράφε ταχτικά· πάντα μαζῇ μὲ τὸ γράμμα τῆς μάννης καὶ τῆς ἀδελφῆς μου θάχ' καὶ γράμμα τῆς ὅλο συμβουλαις μοῦ γράφε καὶ τίποτε παραπάνω.

νὰ προσέχῃς· ὁ κόσμος εἶνε κακός· δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσαι στὸν καθένα· γιὰτὶ δὲν εἶναι ὅλοι ἀγαθοὶ σὺν καὶ σένα· δὲν ἔχουν τὴν χρυσὴ καρδιά σου· νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου καὶ ν' ἀποφεύγῃς τὰς κακὰς συναναστροφὰς, διότι αἱ κακαὶ συναναστροφὰι φθείρουν τὰ χρηστά ἤθη.

Κ' ἐγὼ γελούσα μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροκλήρου αὐτοῦ καὶ τῆς ἀπαντοῦσα πῶς ζῶ σ'τὸ Παρίσι φρονιμώτερα κι' ἀπ' τὸν ἄχιον Ἀντώνιον· μόνον τὴν μελέτη μου καὶ τὸ Πανεπιστήμιον· καμμιά φορὰ πηγαίνω καὶ στὰ θέατρα, Ρόζα μου, γιὰτὶ καθὼς ξεύρεις, τὸ θέατρον εἶναι σχολεῖον κτλ. κτλ.

Ἄμα γύρισα ἀπ' τὸ Παρίσι ἡ μάννα μοῦχε ἔβρη καὶ τὴν νύφη, χωρὶς νὰ ῥωτήσῃ καὶ γιὰ τὰ μάτια καὶ τὸ γοῦστό μου, καθὼς γίνεται τῆς περισσότεραις φοραῖς· ἀλλ' ἄς εἶναι, δὲν μὲ δυσαρέστησε καὶ πολὺ αὐτό· ἡ νύφη ἦταν ὡμορφῇ, ἀπὸ οἰκογένεια, μ' ἀνατροφή καὶ μὲ καλὴ προίκα. Τόρα εἶλεπε νὰ δυσαρεστηθῶ κιόλας!

Σ' ἓνα μῆνα ἔγινε κι' ὁ γάμος, γρήγορα γρήγορα· ἅμα τελείωσε τὸ μυστήριον ἄρχισε ἡ παρέλασις τῶν καλεσμένων· ἐγὼ κ' ἡ γυναικὴ μου πλέον, σταθήκαμε ὀρθοὶ μπροστὰ στὸν καναπέ· ἡ γυναικὴς περνοῦσαν, μοῦ σφιγγαν τὸ χέρι κ' ἐφιλοῦσαν τὴν γυναικὴ μου· οἱ ἄνδρες ἐσφιγγαν τὸ χέρι τῆς γυναικὸς μου, οἱ πειὸ ξένοι ἐσφιγγαν καὶ τὸ δικό μου, οἱ πειὸ γνωστοὶ μ' ἐφιλοῦσαν· πέρασε κ' ἡ Ρόζα· δὲν περιμένε νὰ τῆς τὸ πῶ, καθὼς τὴν ἄλλη φορὰ μοῦ τόπε μόνη της:

— Νὰ σὲ φιλήσω, Γεώργο, κ' ἐγὼ;...

Κ' εἶχ ἓνα παράπονο θλιβερὸ ἢ φωνὴ τῆς.

— Καὶ ῥωτᾷς;

Τὴν φίλησα πρῶτος, μ' ἐφίλησε κι' αὐτὴ σ'τὸ στόμα, μὰ ὅχι σὺν τότε· πούφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, ἀλλοιῶτικα, κι' ὅχι ἓνα σὺν

τότε, αλλά σὰν ποτάμι ἔτρεξαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της!

Ταράχθηκα ἄλλο ἐκείνη τὴ στιγμή· μ' ἄρχισε εὐθύς ἡ μουσική, ὁ χορός, τὰ τραγουδία, τὸ φαγοπότι κατόπιν καὶ τὰ ἡλιοσμύνησα ὅλ' ἀμέσως.

Τὰ ξημερώματα ἡ γυναῖκά μου κοιμώταν κατακουρασμένη στὸ πλάι μου κ' ἐγὼ ἀγρυπνοῦς· ἀκόμα κ' ἐδερνόμενα· τότε ἦλθε στὸν νοῦν μου τὸ φίλημα τῆς Ρόζας, τότε ἀνοιξα τὰ μάτια μου! Λοιπὸν δὲν ἦτανε φιλία αὐτή, ἀλλ' ἦτανε ἀγάπη καὶ ἀγάπη βαθεία, καὶ ἀγάπη κρυφὴ, ἀπὸ 'κείναις ποῦ τρῶν' τὰ σωθηκά, ἀπὸ 'κείναις ποῦ μαθαίνουν τὴν ζωὴ, ἀπὸ 'κείναις ποῦ φανερόνεται τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν πειὰ εἶν' ἀργά, κ' ἐλπίδα πειὰ καμμιά δὲν μένει, κι' ὁ ἄρρωστος πᾶει, πέθανε! "Ἐτσι λοιπὸν! Κ' ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα τόσα χρόνια, κ' ἐπερίμενα νὰ μοῦ τὸ πῇ ἡ Ρόζα, κ' ἡ πέτρινη καρδιά μου τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε! "Ἐτσι λοιπὸν! Ἐπῆγα καὶ κατεδίκασα τὰ νεύματα μου καὶ κατεδίκασα καὶ τὴν καυμένη τὴν Ρόζα, αὐτὸν τὸν ἄγγελον, σ' αἰώνια λύπη καὶ σὲ δάκρυα!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κι' ἐγὼ! Ἦταν ἡ πρώτη ἀπιστία ποῦ ἔκανα στὴν γυναῖκά μου, ἐκεῖ στὸ πλάι της, τὴν πρώτη νύκτα τοῦ γάμου μας!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κ' ἐγὼ γιατί ἐννοιωθᾶ πῶς δὲν θὰ μπορῶ νὰ βλέπω πειὰ τὴν Ρόζα σὰν πρῶτα μὲ ἀφέλεια, γιατί ἐννοιωθᾶ πῶς ἔθαψα τὰ νεύματα μου, γιατί ἐννοιωθᾶ ἀκόμα πῶς τὸ φίλημα τῆς Ρόζας ἦτανε τὸ τελευταῖον φίλημα, ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς ποῦ ἔδωσε σὲ μένα, τὸν νεκρὸν πλέον γι' αὐτήν, σὲ μέ, τὴν πεθαμένη, πειὰ ἀγάπη της!...

Τὰ ματια τοῦ Γεώργου ἦταν βουρκωμένα ἅμα ἔτελειωσε τὴν διήγησιν.

Καὶ τὰ δικὰ μου ὄχι ἄλλο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Δ

Εἰς Καρδενάς· ἰδοὺ τί συνέβη.

Μόλις οἱ δύο μαῦροι ἐγκατέλειπον τὴν σκιάδα ἡ Μερσεδὲς ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἑραστοῦ της, ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀφ' οὗ ὁ Κάφρος καὶ ὁ Κικέρων πρὸ μικροῦ ἀπεμακρύνθησαν.

Τὸ δεῖπνον, ἄλλως τε, ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ.

Ὁ ἐφημέριος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμήν μόνος μετὰ τῆς Μαρίας.

Ὁ δὸν Ἰωσήφ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του κύαθον ἐκ Σαζωνικῆς πορσελάνης, περιέχοντα

ἀφέψημα καφφέ ἀρωματώδους, ὅτε κραυγὴ τρόμου τὸν κατέπληξε.

Ὁ κύαθος διέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐθρυσθῆ πεσὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ Μαρία ὤρμησεν ἐκ τῆς ἑδρας της μὲ τὴν εὐστροφίαν πάνθηρος, πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἡ κραυγὴ ἤκούσθη.

Ἀνεγνώρισε τὴν κραυγὴν τῆς μητρὸς της.

Ἡ φοβερὰ ἀλήθεια ἐγνώσθη ταχέως.

"Ὅτε εἰσῆλθεν αὕτη εἰς τὴν σκιάδα, ἡ μιγὰς ἐκράτει τὸν μαρκήσιον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐφαίνετο ἐν αὐτῷ.

— Ἐδολοφόνησαν τὸν πατέρα σου, ἐκραύγασε πρὸς αὐτὴν ἡ Μερσεδὲς.

Διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἄκρας στοργῆς της, ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

"Ὅ, τι ἐφοβεῖτο ἐπραγματοποιεῖτο.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ζωογονήσωσιν.

Εἰς τὰς θερμὰς περιπτύξεις ἐκείνων αἷτινες διακαῶς τὸν ἠγάπων, ὑπὸ τὰ φίλήματα καὶ τὰ δάκρυά των, ὁ ἀγωνίων ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ στιγμήν ἀνέκτισε φαινόμενά τινα ζωῆς καὶ λογικοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Νεύσαντος αὐτοῦ, ὁ δὸν Ἰωσήφ ὅστις παρρηθεῖ ἐκπληκτος τὴν κτηνὴν, ἠνόνησεν ὅτι ἤθελε νὰ γράψῃ.

Διὰ χειρὸς ἠθασκούσης ὁ μαρκήσιος ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σημειώσῃ:

— Μὲ ἐδολοφόνησαν, ὑγιαίνετε!

Ἦτο ὁ τελευταῖος σπινθὴρ τῆς ζωῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπανεκλείσθησαν διὰ παντός· αἱ χεῖρές του ἐπανεπέσαν ψυχραὶ ἤδη καὶ ἐξέπνευσεν ἐν τελευταίῳ τινὶ σπασμῷ, κλυμβῶν εἰς τὰ δάκρυα τῆς Μερσεδὲς καὶ τῆς θυγατρὸς της, ἥτις ἐδέχθη ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτῆς τὴν τελευταίαν θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς της.

Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει.

Ἡρεύνησαν εἰς τὸν κῆπον, ἐζήτησαν παντοῦ.

Ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ δοῦλοι τῆς φοιτήσας τεταραγμένοι, καὶ ρίπτοντες κραυγὰς λύσσης, συνήχθησαν περὶ τὴν σκιάδα, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος τῆς διαβάσεως τῶν μαύρων ἀνεύρον.

Ὁ Κάφρος καὶ ὁ συνένοχος αὐτοῦ ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου.

"Ἀλλως τε οὐδεὶς τοὺς ἐγνώριζεν ἐν τῷ τόπῳ καὶ ἡ θάλασσα δὲν φυλάττει τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεως τῶν πλοίων.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου ἦτο πρόδηλος.

Ἀπέθανεν ὑπὸ τὰ δῆγματα ἐρπετοῦ, οὐτινος ἡ ὁσμὴ παραμένει καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ πόθεν ἦλθεν;

Τριγωνοκέφαλοι δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Κούβα.

Ὁ ἐπιστάτης, μαῦρος καὶ αὐτὸς καὶ καταγόμενος ἐξ Ἀγίας Λουκίας, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατάται.

Οὐδεὶς ἄλλος ὅφρι δάκνει ὡς αὐτός.

Προφανῶς μυστήριόν τι ἐκρύπτετο εἰς πάντα ταῦτα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλῆθος ἐμακρύνθη.

Ὁ νεκρὸς τοῦ μαρκησίου μετεφέρθη εἰς τὴν ἑπαυλιν· οἱ μαῦροι τρομαγμένοι ἄπεσῆθησαν εἰς τὰς καλύδας των καὶ ἐκλείσθησαν ἐν αὐταῖς φοβούμενοι τὴν παρουσίαν τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ, οὐτινος ἐνόμιζον ὅτι βλέπουσιν ἤδη τὴν εἰδεχθῆ κεφαλὴν· ἡ ἀρχοντικὴ κατοικία ἐκλείσθη καὶ μόνῃ ἡ Μαρία μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἔμειναν γονυπετεῖς πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐκείνου, οὐτινος ἡ ἀναληγσία ταῖς προετοιμασίαις τοσοῦτον δυστυχίαις μέλλον.

Ἀλλὰ μόνῃ ἡ Μερσεδὲς ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς της μερίμνῃ, ἡσθάνετο κρύφιον τρόμον μινυόμενον μετὰ τοῦ πένθους, ὅπερ τὴν κατέβαλεν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ἀγνοοῦσα τὸν κόσμον ἀμέριμνος καὶ ἀφιλοκερδῆς, περιεκυκλουμένη ὑπὸ ἀφθονίας καὶ πολυτελείας, αἷτινες δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, περιστοιχουμένη ὑπὸ δούλων καὶ ὑπηρετῶν σπευδόντων νὰ προλάβωσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν της, δὲν ἐβλεπεν ἐν τῇ καταστροφῇ ταύτῃ, εἰμὴ τὴν ἀπώλειαν πατρὸς προσφιλοῦς, ἐπαγρυπνοῦντος ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας της καὶ ἐπιδαφιλεύοντος εἰς αὐτὴν ἀφθόνως θωπείας καὶ ὥρα, τὸ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν ὄν, ὅπερ τὴν ἔφερε παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅστις τὴν ἐξεπαίδευσεν καὶ τὴν ὕψωσεν, οὕτως εἰπεῖν, ὑπεράνω τῆς τάξεώς της, διότι τί ἄλλο ἦτο παρὰ μιγὰς, ἔχουσα μόνον τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐξαισίας καλλονῆς της; Αὐτὸς τὴν ἀφῆκε ν' ἀγνοῇ τὴν γέννησιν της ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν λησμονῇ.

Ἐχουσα ὅθεν ἐλαχίστην πείραν τῆς θείσεώς της, οὐδόλως ἀνησύχει καὶ ἐκλαίει μόνον τὴν ὀρφανίαν της, ἀλλ' ἐμελλον ὅσον τάχιον νὰ τὴν ἐξαγάγῃ σκληρῶς τῆς τοιαύτης ἀγνοίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀμέσως μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ μαρκησίου καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῆς πενθίμου τελετῆς ὅμιλος ἀνδρῶν ἐνδοδυμένων μελανὰ ὡς οἱ κόρακες, κατέλαβον ἐν ἀπουσίᾳ τῶν γυναικῶν, αἷτινες ἐκεῖ ἤρχον, τὴν ἑπαυλιν, κατέσχον τὰ χρήματα, ἐσφράγισαν τὰ κιβώτια καὶ ἔθεσαν φύλακας.

Συγχρόνως δούλη τις, τελοῦσα χρέη θαλαμηπόλου παρὰ τῇ Μερσεδὲς, ἦλθε πρὸς αὐτήν, γονυπετὴ οὖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μαρκησίου, καὶ τῇ εἶπε:

— Σὰς ζητοῦν, κυρία.

— Τίς;

— Ὁ κύριος Μορέλ.

Ἡ Μερσεδὲς ἤσθάνθη ὅζον πόνον, ὅμοιον τοῦ δῆγματος, ὅπερ ἐθανάτωσε τὸν ἑραστήν της.

Ἐτελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προσευχὴν της, ἤσπασθη τὸν τάφον καὶ ἠκολούθησε τὴν δούλην.

Ε'

Ὁ τραπεζίτης, ἐνδοδυμένος μέλανα φορέματα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἔχων θλιβεράν ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὸν κομιστὴν κακῆς εἰδήσεως, ἐκάθητο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως.

Ἀνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, σοβα-